

«КОЗАЦЬКА ВЕЖА» • № 19 (1767) • 07 травня 2011 р.

3

Життя довжиною в 90 років. Це багато чи мало? Не будемо вдаватися до статистики. Для учительської долі – це мить.

Чи вимірюється учительське життя? Кількістю перевіреніх зошитів? Безсонними ночами? Трепетними дніями? Чи, може, кількістю учнів, які давно стали поважними людьми або ще тільки вібиваються в пір'я?

Неоніла Кіріянівна Горбенко все життя присвятила школі. Стали порожніми шкільні коридори без цієї привітної, стильної людини. У 89 років (!) у минулому

ЗОПОТО СЛОГАДІВ...

У вересні виповниться 90 років Неонілі Кіріянівні Горбенко, вчительці, яку знає і поважає все місто. Вона гідно і заслужено носить високе звання «Почесний громадянин міста». Талановитий педагог, мудра наставниця, добра господина, улюблениця і дітей, і колег знаходила кожному слово розради й поради. До того ж, вона завжди була чарівною жінкою. І задивлялися молоді педагоги на Неонілу Кіріянівну – зі смаком одягнену, на високих підборах, завжди з посмішкою та по-діловому підтянуту. Праця для неї стала справжнім джерелом наснаги й творчості.

навчальному році легендарна вчителька закінчила свою вчителеву діяльність. Скількох учнів навчила теореми Піфагора, скількох під-

готувала до вступу у ВУЗи?! Ось тут би й статистикам взялися за справу!

Сьогодні Неоніла Кіріянівна – на заслуженому

відпочинку. Але без діла її не застанеш: то город обробляє, то порається по господарству, то спече смачніши пиріжків і чекає – коли-то зграйка дітей прибіжить провідати.

А гості у неї бувають часто: колеги забіжать, учні за допомогою звернуться, ко-

лишні випускники прийдуть відвідати «нашу Кіріянівну».

Серед жителів нашого міста з покоління впередається настанова: «Ти ж, онучку...», «Ти ж, до-чко, слухай Кіріянівну. Те, чому вона наяв час, повік не забудеш».

Її поважають усі. Недаремно жителі міста віддали своїй народній учительці званням «Почесний громадянин міста», а у 2010 році вона нагороджена вищою відзнакою міського голови І.Цупрова.

За віком шепочеться листя старих тополів, що звели своє віття до неба і височіють над шкільним подвір'ям. У школі все за-вмерло. Тишіа... За столом – сивочола жінка, гортаючи сторінки підручника з математики. Ралтом вона

Та юна Неоніла не схиляла голову перед труднощами. На посаді завідувачки школи вона зуміла заплатити в серцях дітей вогонь надії, вдихнути в це невеличке поселення життя.

Юність... Пора сподівань, прагнень. Неоніла вступає до Дніпропетровського Гірничого інституту. Вже й третій курс за плечима, але, мабуть, учителем народилася – невинна жага працювати з дітьми, плекати юні душі змусили повернутися на педагогічну ниву в школах Ново-Софіївського, Покровського. Там зустріла й свою долю – Григорія.

Чоловік – гірник. Тому й перехали до Орджонікідзе. На вітху батькам у молодій сім'ї з'явився син Володя.

Вчителювали. У райно запропонували посаду в школі, робітничої молоді. З 1965 року стала для неї рідною школа № 2, а вона – її душою.

Промайнули 49 років педагогічної праці. Син Володимир, Григорович – шанований усіма лікар міської лікарні. Серед учнів – почесні громадяни міста, вчені, керівники й робітники. І кожен з гордістю промовляє: «Я був учнем Неоніли Кіріянівни».

На шкільному подвір'ї почувся дитячий гомін. Думки вміти повернулися до дійсності: зараз до класу увіілеться гоміліва дітвора, й почнеться праця, без якої неможливе життя, без якої всіхаже вчительська душа.

Педагогічний
колектив СЗШ № 2.

